

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№

гр. София, 23.01.2017 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12
състав, в закрито заседание на 23.01.2017 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

като разгледа дело номер **6730** по описа за **2016** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Делото е образувано по жалба на Б. Ф., с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на И., с адрес [населено място], [улица], РПЦ на Д., срещу Решение №4461/20.06.2016г. на председателя на Д. при МС, с което е постановен отказ да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут, като се иска отмяната на решението със законните последици от това.

Становища на страните:

1. Жалбоподателят лично и чрез адв.С. поддържа жалбата. Изтъкват се доводи, че обжалваното решение е постановено в противоречие с чл.8 и чл.9 ЗУБ, неправилна преценка на документа от телевизия Н. (N. TV), който удостоверявал, че жалбоподателят е приел християнството. Позовава се на източници на информация, описващи съдбата на лица, отказали се от исляма и са приели друго вероизповедание, на последиците от прилагането на „ислямският закон за апостасията“ (закон за отстъплението), който бил в противоречие с чл.18 от Всеобщата декларация за правата на човека. Поради това не трябвало да предизвиква учудване, че много от обръналите се в християнството от исляма днес пазели своето обръщане в тайна. По тези съображения от жалбоподателя се претендира, че ще бъде подложен на тежко посегателство по смисъла на чл.9, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказания.

2. Жалбоподателят счита, че органът не се е позовал на подробна информация за сигурността на обстановката в И., която да води до извод, че в тази страна са гарантирани основните човешки права и държавната власт в И. е в състояние да предостави ефективна закрила на своите граждани. От своя страна жалбоподателят се позовава на източници, според които християните в И. са дискриминирани. Според него излагането на мотиви за ситуацията в страната му по произход има съществено значение за спазване на принципа за забрана за връщане - чл.4, ал.3 ЗУБ, както и за зачитане на правата по чл.18 от Х. за основните права на Европейския съюз, както и по чл.2 и чл.3 от Европейската конвенция за правата на човека и основните свободи.

3. Пред съда жалбоподателят заяви изрично, че не се определя като принадлежащ към конкретно изповедание, вярвал само в И., нямало православни, нямало протестанти, имал Б. на персийски и на английски език. В [населено място] било незаконно да се посещава църква, в А. апостолическа църква в този град нямал право да отиде, позволено било само на арменците, имало камери за наблюдение, съществувала и иранска религиозна полиция. Нищо хубаво не се случвало с човек, който е променил религията си от ислям на християнство, даже бил пребиван с камъни до смърт, имало и такива наказания, опасенията на жалбоподателя за живота му изхождали от практиката.

4. Адв. С. в пледоарията си пред съда заяви, че за отстъплението от исляма се налагали наказания по начин, който не съответствал на стандартите за защита на правата на човека. Не следвало да се възприема тезата, че ако лицето не афишира своята религия за него нямало никаква опасност. Лицето не трябвало да се крие, да се ограничава в това, което е. Всички закони за правата на човека защитавали възможността човекът да може да се изразява свободно, независимо от различните виждания на държавата, в която живее. Жалбоподателят следвало да бъде признат за бежанец на основание религиозната му принадлежност. По отношение на доказването на относимите обстоятелства, адв. С. се позовава на разпределението на доказателствената тежест и на прилагането на принципа „съмнението в полза на бежанец“.

5. Ответникът – председател на Д., чрез процесуален представител юрк. П. оспорва жалбата като неоснователна и иска от съда да постанови отхвърлянето ѝ. Поддържа изцяло обжалваното решение. Счита, че в случая не е налице опасност от смъртно наказание. Според справката за актуалната обстановка в И., най-големите малцинства били бахаите, християните и ярсаните, а Наказателният кодекс на И. предвиждал смъртна присъда за тези немюсюлмани, които правели опити възпрепятстват или влияят на мюсюлманите за смяна на религията. Конституцията на И. е признала християните за малцинство, което имало разрешение да изпълнява и участва в богослужения свободно и да формира религиозни общества. Също не се установявало преследване или риск от преследване за в бъдеще по причините, посочени в закона и в чл.1А, параграф 2 от Ж. конвенция, относими към предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

6. Прокурорът представи заключение за неоснователност на жалбата. Счита, че по делото не са събрани доказателства, които да опровергават констатациите на административния орган, че жалбоподателят не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Съдът като обсъди доказателствата, взе предвид доводите и възраженията на страните, приема следното:

По фактите:

7.С обжалваното Решение №4461/20.06.2016г., председателят на Д. е постановил отказ да бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут Б. Ф. по негова молба за международна закрила с вх.№882/01.03.2016г., с която е отправил искане за закрила. Жалбоподателят е лице от мъжки пол, без документи за самоличност, при регистрацията на молбата му за закрила се е представил се е като Б. (собствено) Ф. (фамилно), [дата на раждане] в [населено място], Ислямска Република И., гражданин на И., по народност кюрд, неженен.

8.Молбата на жалбоподателя е мотивирана с преследване от страна на иранските власти по религиозни причини. Според думите му в края на 2008 началото на 2009 година е приел християнството в И.. Притежавал нелегална сателитна чиния, с която приемал забранената християнска телевизия Н., веднъж дори се обадил в предаване по телевизията. През месец септември 2009г. бил задържан за два дни от тайните служби и разпитван относно включването му на живо в телевизионното предаване. По време на задържането бил принуждаван да признае, че е приел християнството. На личното интервю е представил писмо от 29 ноември 2012г. от Н. Ти Ви.

9.Според ответника в твърденията на жалбоподателя се съдържали съществени противоречия. Първоначално посочил, че официалните власти знаели, че е приел християнството, а след това заявил, че през 2009г. е задържан от властите и разпитван за християнската религия, в това число дали е приел християнството. Изявлението му, че тайните служби са го търсили в градската му къща, но не са го намерили, тъй като се е намирал в селото, където пребивавало семейството му, е прието за нелогично. Според ответника, тези служби са били наясно за двете къщи на семейството. Ако не са могли да го намерят на едното място и действително са го издирвали, то ще го потърсят на другото място. Органът също е съобразил, че след освобождаването му от ареста през 2009г. до напускането на И. през 2012г., жалбоподателят не е бил задържан от властите и спрямо него не са били предприети действия, застрашаващи живота му. Също неправдоподобно и наивно според органа е обяснението на жалбоподателя, за следното: имал сателитна чиния, но с която приемал забранената християнска телевизия „Н.“; притежаването сателитна чиния било забранено, но същата била прикрита чрез подходящо аранжиране на двора с растения и дървета. На основание извода за недостоверността на цялата представена бежанска история, органът е приел, че и представения от жалбоподателя документ – от телевизия Н., за това, че е приел християнството, е неистински.

10.Пред съда се в превод писмото на телевизия Н. от 29.11.2012г., представляващо изявление на конкретно лице на длъжност офис администратор. Писмото е издадено за Б. Ф., в същото е посочен „номер на случая в О.“. Потвърждава се, че той е християнин, такъв е станал чрез тази телевизия. Поддържали са контакти с него по различно време през годините, чрез обажданията му до телефонните съветници на телевизията. Иранската държава е преследвала и измъчвала г-н Ф., защото той е станал християнин. Той избягал от И., защото се е страхувал за живота си, а неговото връщане в И. ще има сериозни неблагоприятни последици – още преследване, изтезание, възможна е и екзекуция.

11. По време на проведените две интервюта жалбоподателят е заявил, че по народност е кюрд, но не е имал проблеми заради етноса си в И.; не е членувал в политическа партия или организация, не е бил член на въоръжена групировка или паравоенно формирование. През 2006г. е бил в А., но е върнат обратно в И.. През юни 2012г. е напуснал нелегално И. за И., където останал до края на 2015г. - в [населено място] (гр.Е. – политически и административен център на Кюрдския автономен регион в И.). Там пребивавал като кандидат бежанец, обърнал се към службата на ВКБООН, но не му дали никакво решение, също не му издали документ за самоличност от властите на региона.

12. Като свой проблем в И. счита връзките му с християни и приемането на християнството. На въпроса дали официалните власти са знаели за това, е отговорил, че няма представа, но когато бил задържан, го попитали защо поддържа връзка с християни, много било вероятно да са знаели, че е станал християнин. Бил освободен (от ареста през 2009г.), защото дори да са предполагали, че е станал християнин, нямали доказателства. Целта им била да разберат защо поддържал връзка с други християни. По-точно го питали за телевизия Н., защо я гледа и от кога поддържа връзка с нея, били направили запис на обаждането му, който пуснали. Питали го познава ли други лица, които гледали тази телевизия. На въпросите отговорил, че се е обадил без никаква причина, не знаел нищо за християнството, обадил се само веднъж, но повече нямало да го прави. Според жалбоподателя, възможно било по-късно да са разбрали, че е приел християнството, по това време задържали много християни в И.. На първото интервю заявил също, че при арестуването му тайните служби искали да го вербуват. Той отрекъл да е приел християнската вяра, но бил бит за да признае, че е приел християнството, но отказвал да го направи. Изрично е заявил, че след това не е имал проблеми, не е бил арестуван до напускането на И. през 2012г., престанал да звъни в телевизия Н..

13. За приемането на християнството жалбоподателят е посочил, че това бил дълъг процес, обхващало и срещите му с християни в А. и гледането на християнска телевизия, кръщаван бил от края на 2008 до 2009г., по точно през месец май в семейна църква в Т.. Още в А. се запознал със свещеник – кюрд от неговия район, от който получил съвет да слуша молитви и предавания по някоя от сателитните телевизии. Заявил е, че е поддържал връзки с други християни в И.. На изричен въпрос на интервюиращия орган как е ставало това, жалбоподателят е отговорил, че това е ставало на големи „митинги“ в [населено място], на които се запознал със свещеник Ю.. Митингите били християнски и се събирали около 10 човека.

14. На въпроса на интервюиращия какво точно християнство е приел, жалбоподателят е отговорил, че е християнин и само християнин, той бил само един обикновен християнин, който клони към протестанството, но продължава да твърди, че е християнин. След арестуването му продължил да контактува с християни, но нямал финансова възможност и затова напуснал И. едва през 2012г. След като заминал, тайните служби също го търсели, казали на баща му, че искали само да го разпитат и нямало да има проблем ако се върне обратно. Според адвокат С. в протоколите за проведените интервюта е записана същността на изявленията на жалбоподателя, но не в подробности. Тези доказателства не са оспорени пред съда.

15. Държавна агенция „Национална сигурност“ в изрично становище по молбата не възразява да му бъде предоставен статут, в случай, че отговаря на условията за това, т.е. няма данни, свързани с обществен ред и обществена сигурност. В заключение, в мотивите на оспореното решение е прието, че не се установяват основания по чл.8, от ЗУБ за признаването на жалбоподателя като бежанец. Що се касае до ситуацията в страната по произход на жалбоподателя, ответникът е приел, че в И. не е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт и поради това не се установяват предпоставки по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ. Прието е в решението, че не се установяват и останалите предпоставки за предоставяне на международна закрила по същата разпоредба. Справката за актуалната обстановка в И., изготвена от специализиран орган на Д., се позовава на Методологията на Европейската служба за подкрепа в областта на убежището за изготвяне на информация за страните по произход.

16. Според приетата пред съда такава справка конкретно за положението на християните в И., Наказателният кодекс на И. предвиждал смъртна присъда за прозелитизъм и за опит от страна на немюсюлманите да влияят на мюсюлманите за смяна на религията, както за "враждебност срещу Б." и за "обида на пророците". Изнесени са данни, че правителството е екзекутирало най-малко 20 души по обвинения във "враждебност към бога", сред които редица сунитски кюрди. Според доклад на О. от 15 април 2015г. са наложени наказания на новоприели християнството - едногодишна присъда и двугодишна забрана за пътуване, които лица били арестувани през 2013г. в една домашна църква и обвинени за "пропаганда срещу държавата", "проповядване на евангелистко християнство" и "създаване на домашни църкви". На 10 ноември 2015г. полицията арестувала 14 протестанти във В., повечето от тях членове на протестантската църква Е. в Т., която властите затворили през 2012г. за провеждане на служби на фарси, но нямало информация за обвиненията срещу тези лица. Голям брой християни оставали затворени в края на 2015г., присъдите за двама от тях са постановени за дейността им в християнската общност и са по обвинения за "тайно споразумение срещу националните интереси"; "пропаганда срещу ислямския режим и тайно споразумение с цел да навреди на националната сигурност". Според доклади на християни от И. в изгнание, много от арестите се провеждали по време на полицейски акции срещу религиозни събирания и се конфискували религиозни предмети. По информация на специалния докладчик на О., властите в И. изисквали регистрирането на всички богомолци, за да се предотврати влизането на мюсюлмани, приели християнството в арменски и асирийски църкви. Църквите бивали затваряни, ако се установи, че се кръщават новоприели християнството, или се проповядва на фарси, службите се провеждали на арменски и асирийски език.

17. Също според данните в справката, правителството продължавало да налага забрана за прозелитизъм. Забранявало на всички, които не са членове, да влизат в сградите на църквите. Съществували камери за сигурност извън църквите за да се следи, че които не са християни не участват в службите. Служители по сигурността извършвали проверки на богомолците. Съобщава се за извършено претърсване на домове-църкви на 16 февруари 2015г., при което конфискували библии, християнски компактдискове, религиозна литература и лаптопи. Официалните доклади и медиите продължавали да характеризират домовете християнски църкви като "незаконни мрежи" и "циониски пропагандни институции". Признатите от Конституцията на И. християнски малцинства са: зороастрийците, евреите и християните, които имат разрешение да изпълняват/участват в богослужения свободно и да формират религиозни общества въпреки забраната за прозелитизъм. Прозелит според българския тълковен речник е свързано с приемане, преминаване към юдейската религия.

18. В жалбата е посочен адрес на сайт, на който е публикуван „закона за апостасията“, който е и възпроизведен в жалбата. От справката се установи, че текстът е превод на част от петиция от февруари 2009 година на В. Ф. - "A petition for the abolition of the I. apostasy law". Според тази петиция, законът за апостасията (отстъплението) е установен преди много векове от мюсюлманските канонисти, но дори и до днес повечето ислямски религиозни лидери и обикновени мюсюлмани са съгласни с него. Този закон бил в пряко противоречие с чл.18 от Декларацията за човешките права на О. нации. Съществували три тези за основанието на този закон. Според някои учени в К. нямало ясно указание апостасията да бъде наказвана в този живот. Други се съмнявали, че приписваната на М. реакция към отстъпилите от исляма е автентична, а третите считали, че отстъпленците, убити през ранните дни на исляма, са били убити не заради това, че са сменили вярата си, а поради бунт против ислямската държава.

При така приетото за установено, 12 състав на Административен съд София -град, пред който е образувано административно дело 6730/2016г. намира, че за правилното решаване на въпроса налице ли е основание за признаване на качеството на бежанец на жалбоподателя или като лице, на което следва да се предостави хуманитарен статут (субсидиарна закрила), са приложими следните норми:

А. По правото на Република Б.:

19. Закон за убежището и бежанците

Чл. 1а.(...)

(2) Международна закрила се предоставя по силата на Конвенцията за статута на бежанците, съставена в Ж. на 28 юли 1951 г., и Протокола за статута на бежанците от 1967 г., (...), на международни актове по защита правата на човека и на този закон и включва статут на бежанец и хуманитарен статут.

Чл. 2. (...)

(3) Председателят на Държавната агенция за бежанците предоставя международна закрила.

(...)

Чл. 4. (...)

(3) (...) Чужденец, влязъл в Република Б., за да поиска закрила, или който е получил закрила, не може да бъде връщан на територията на държава, в която са застрашени неговият живот или свобода по причина на (...), религия, (...) или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

(...)

Чл. 6. (1) Правомощията по този закон се осъществяват от длъжностни лица в Държавната агенция за бежанците. Те установяват всички факти и обстоятелства от значение за производството за предоставяне на международна закрила и оказват съдействие на чужденците, подали молба за такава закрила.

(...)

Чл. 8. (1) Статут на бежанец в Република Б. се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

(2) За предоставянето на статут по ал. 1 е без значение обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност.

(...)

Чл. 9.(1) Хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като:

1. смъртно наказание или екзекуция, или
2. изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, или
3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

(...)

Чл. 13. Молбата на чужденец за предоставяне на международна закрила се отхвърля като явно неоснователна, когато не са налице условията по чл. 8, ал. 1 и 9, съответно по чл. 9, ал. 1, 6 и 8, и чужденецът:

(...)

3. твърдените от него факти не съдържат подробно описание на обстоятелствата или лични подробности за изясняване на случая;
4. молбата е явно неправдоподобна, тъй като твърдените от него факти са непоследователни, противоречиви или напълно невероятни;

(...)

Чл. 30. (1) По време на производството чужденецът е длъжен:

(...)

9. да съдейства за изясняване на неговия случай, като съобщава пълна и достоверна информация на съответните длъжностни лица;

(...)

Раздел I "а".

Производство за определяне на държавата, компетентна за разглеждане на молбата за предоставяне на международна закрила. Прехвърляне

Чл. 67а. (1) (...)

(2) Производството по този раздел се образува:

1. с решение на интервюиращия орган при наличие на данни за компетентност за разглеждане на молбата за международна закрила от друга държава - членка на Европейския съюз;
2. при сезиране от Министерството на вътрешните работи и от Държавна агенция "Национална сигурност" за незаконно пребиваващ на територията на Република Б. чужденец;
3. по искане за поемане на отговорност или обратно приемане на чужденец.

(...)

Раздел II.

Производство по общия ред

Чл. 68. Производство по общия ред се образува:

1. с регистрирането на чужденеца по подадена от него молба за международна закрила;

(...)

(2) Когато Република Б. е определена като компетентна или е приела обратно чужденец съгласно Регламент (ЕС) № 604/2013, Регламент (ЕО) № 1560/2003 и Регламент (ЕС) № 118/2014, производството по този раздел се образува с регистрирането на чужденеца в Държавната агенция за бежанците след неговото предаване.

(...)

Чл. 73. Молбите за предоставяне на международна закрила се разглеждат от Държавната агенция за бежанците индивидуално, обективно и безпристрастно, като първо се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

(...)

Чл. 75(...)

(2) При произнасяне по молбата за международна закрила се преценяват всички относими факти, декларации или документи, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с възможността да се ползва от закрилата на друга държава, чието гражданство би могъл да придобие, включително и дали молителят е упражнявал дейности, чиято единствена цел е да получи международна закрила. (...)

(3) Когато твърденията на молителя не са подкрепени с доказателства, те се приемат за достоверни, ако той е положил усилия да обоснове молбата си, дал е задоволително обяснение за липсата на доказателства и изявленията му са преценени като непротиворечиви и достоверни. Липсата на достатъчно данни за преследване, включително поради непровеждане на интервю по чл. 63а, ал.6, не може да бъде основание за отказ за предоставяне на международна закрила.

(...)

Допълнителни разпоредби

§ 1. По смисъла на този закон:

(...)

5."Раса, религия, националност, определена социална група и политическо мнение или убеждение" са понятия по смисъла на Конвенцията за статута на бежанците от 1951г. и на чл.10, параграф 1 от Директива 2011/95/ЕС (...).

20.Административнопроцесуален кодекс

(...)

Служебно начало

Чл. 9. (1) (...)

(3)Съдът указва на страните, че за някои обстоятелства от значение за решаване на делото те не сочат доказателства.

(4)Административният орган и съдът осъществяват процесуално съдействие на страните за законосъобразно и справедливо решаване на въпроса - предмет на производството, (...).

(...)

Доказателства

Чл. 171. (...)

(4)Съдът е длъжен да съдейства на страните за отстраняване на формални грешки и неясноти в изявленията им и да им указва, че за някои обстоятелства от значение за делото не сочат доказателства.

Б) По правото на Европейския съюз

21. Договор за функционирането на Европейския съюз

Чл. 78, параграфи 1 и 2, букви а), б), г) и д).

22. Харта за основните права на Европейския съюз

Чл. 7, чл. 10, параграф 1; чл. 18; чл. 19, параграф 2.

23. Директива 2011/95/ЕС

съображения 12, 16, 23, 27, 29, 34

Чл. 1; чл. 2, букви а), г), д), ж) и з); чл. 4, параграфи 2, 4 и 5, букви б)в) и д); чл. 9, параграфи 1 и 2; чл. 10, параграф 1, буква б) и параграф 2.

24. Директива 2013/32/ЕС:

съображение 54

Чл. 10, параграф 2; чл. 46, параграф 3

24. Регламент (ЕС) № 604/2013

съображения 12, 17, 18, 22 и 35

Чл. 1; чл. 2, букви г), чл. 3, параграфи 1 и 2; чл. 5, чл. 17, параграфи 1 и 2; чл. 18; чл. 27.

Настоящият състав на Административен съд София-град, като съобрази изложеното дотук, намира, че следва да отправи преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз за правилното приложение на националното право в съответствие с правото на ЕС в областта на убежището, както и поради необходимост за тълкуване на разпоредби на последното, по следните съображения:

По приложението на правото на ЕС към казуса по делото:

25. Молбата за закрила до българската държава на Б. Ф., разгледана с обжалваното решение, следва да се счита като подадена на основание, че същият има качеството на бежанец по смисъла на чл. 1, буква А от Ж. конвенцията или същият е лице, което отговаря на условията за хуманитарен статут, съответно субсидиарна закрила по смисъла на Директива 2011/95.

26. Тази молба е разгледана в рамките на производство по общия ред, регламентирано в членове 68-76 ЗУБ, образувано с подаването на молбата за международна закрила, на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗУБ. По отношение на жалбоподателя няма данни за разрешено пребиваване на територията на страната на базата на преценка, основана на съчувствие или хуманитарни съображения и не е налице предвиденото в съображение 15 от Директива 2011/95 изключение от приложното поле на същата директива.

27. С обжалваното решение, издадено на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 ЗУБ, решаващият орган е определил първо дали Б. Ф. отговаря на условията за предоставяне на статут на бежанец, на тъй като е преценено, че не отговаря на тези условия, е извършена и преценка дали отговаря на условията за предоставяне на хуманитарен статут по националното право, съответен на субсидиарната закрила по Директива 2011/95. Следователно, молбата е разгледана в съответствие с предвиденото по чл. 10, параграф 2 от Директива 2013/32. Посоченото разглеждане на молбата за международна закрила е такова по смисъла на чл. 2, буква г) от Регламент 604/2013, като не са проведени процедурите за определянето на компетентната държава-членка по смисъла на същия регламент.

28. Закрилата, която българската държава предоставя, обхваща предоставянето на статут на бежанец, на основанията по чл.8 ЗУБ, и хуманитарен статут по чл.9 от ЗУБ. Основанията по чл.8 ЗУБ съответстват на предвидените основания по глави II, III и V от Директива 2011/95 за признаването на едно лице за бежанец. Хуманитарният статут по чл.9 ЗУБ е съответен на предвидения по чл.2, буква к) „статут на лице под субсидиарна закрила“ от Директива 2011/95. Основанието по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ съответства на предвиденото по чл.15, буква в) от Директива 2011/95 за предоставяне на субсидиарна закрила.

29. С обжалваното по делото решение е постановен отказ да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут, като в съответствие с чл.73 ЗУБ молбата е преценена от гледна точка на признаването на лицето за бежанец и необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут, извършена е и преценка по критериите, установени с решението по делото Е., С- 465/07, Е.:EU:C:2009:94 от Съда на ЕС. Съдебното производство по разглеждането на оспорването пред настоящия съд е висящо.

30. Процесната молба за закрила до българската държава е молба по смисъла на чл.2, буква з) от Директива 2011/95, а с подаването ѝ, съгласно чл.2, буква и) от директивата, жалбоподателят придобива качеството на „молител“ за целите на същата директива. Директива 2013/32 определя понятието „молба за международна закрила“ по идентичен начин, а подалото молбата лице - „кандидат“ съгласно чл.2, букви б) и в).

31. Подадената молба за международна закрила до българската държава определя, че правното положение на жалбоподателя попада в приложното поле на Директива 2011/95 и Директива 2013/32, съответно на основание чл.1 и чл.3, параграф 1. Според тези разпоредби, директивите са приложими към всяка молба за международна закрила, която е подадена на територията на държава-членка. Разпоредбите на директивите са приложими и по време, предвид датата на подаване на молбата и влизането в сила на двете директиви - чл.41 от Директива 2011/95 и чл.54, ал.1 от Директива 2013/32. Към датата на подаването на молбата е изтекъл и срокът за транспониране в националното право на разпоредбите на Директива 2011/95 и на Директива 2013/32, които са нови в сравнение с директивите, които отменят. Към тази дата са в сила и нормите на Регламент 604/2013. Към тази дата формално двете директиви са транспонирани в националното право, съгласно параграфи 76 и 36 от закони за изменение на ЗУБ, обнародвани в Държавен вестник брой 80/2015г. и 101/2015г., в сила от 16.10.2015г. и от 26.12.2015г. В сила от 26.12.2015г. чл.67а, ал.1 ЗУБ препраща изрично към Регламент 604/2013 за производството по определянето на компетентната държава-членка.

32. Двете директиви и регламента въвеждат общи стандарти за държавите членки – съображение 12 от Директива 2011/95, съображения 11 и 12 от Директива 2013/32. Регламентът, на основание чл. 288, параграф 2 ДФЕС е акт с пряко приложение в своята цялост. Двете директиви и регламента са част от общата политика на държавите членки в областта на убежището, предвидена в чл.78, параграф 1 от ДФЕС вр. параграф 2 от същата разпоредба, конкретно букви а, б), г) и д).

33. За да осигури ефективното действие на правото на ЕС, съдът следва да гарантира съобразено с директивите тълкуване и прилагане на националния закон, както изисква чл. 4, § 3 от ДФЕС и след изтичане на срока за транспониране да с въздържа, доколкото е възможно, да тълкува вътрешното право по начин, който би застрашил сериозно осъществяването на преследваната директивата цел. Предвид на изложеното, материално правните въпроси и процедурите по разглеждането на подадената от жалбоподателя молба за международна закрила, се регламентират от норми по правото на ЕС.

По необходимостта от тълкуване на норми по правото на ЕС за разрешаване на правния спор по делото:

34. Съдът не се ограничава само със заявените в жалбата основания за оспорване, задължен е да провери спазването на всички изисквания за законност, предвидени в закона, сред които спазване на процесуалните правила и съответствие с материалния закон (чл. 168, ал. 1 вр. чл. 146 АПК).

А) По спазването на процедурата

35. По молбата за закрила на жалбоподателя са извършени следните процесуални действия: регистрация; проведени са две лични интервюта, изискано е становище от Д., приобщена е справка за обстановката в И., като е постановено само процесното решение, с което искането е разгледано по същество. Няма данни за приложението на изключващи критериите по регламента клаузи или основания. Не е издадено решение на основание чл. 3, параграф 1 от Регламент 604/2013/ЕС, от което да става ясно, че молбата за международна закрила, подадена от Б. Ф., гражданин на И., се разглежда от българската държава, която критериите, предвидени в глава III от Регламента сочат като компетентна държава членка.

36. Към датата на молбата е в сила изменение на чл. 67а ЗУБ, прието като част от законопроект за транспонирането на Директива 2013/32, в това число и предвиденото „ускорено разглеждане“ на такива молби. Първата алинея на чл. 67а препраща към Регламент 604/2013/ЕС, но във втората алинея са предвидени изрични основания за образуване на производство, които са съответни само на задълженията на държава-членка по чл. 18 от Регламента, а именно: при наличие на данни за компетентност на друга държава – членка (т.1) и по искане за поемане на отговорност от друга държава членка (т.3). Основанието по т.2 е свързано само с незаконно пребиваващ на територията на страната чужденец. Нито едно от основанията за образуване на производство за определяне на компетентната държава не е налице в казуса по делото, съответно не е приложено.

37. Задължение за образуване на производство по Регламента за определянето на компетентната държава-членка с подаването на първата молба за международна закрила е съществувало до цитираното по-горе изменение на чл. 67а, ал. 2, т. 1 ЗУБ. Нормата е предвиждала, че производство за определяне на компетентната държава членка се образува „с регистрирането на чужденец, подал молба за предоставяне на международна закрила“.

38. Във връзка с горното възниква въпроса: неиздаването на решение на основание чл.3, параграф 1 от Регламент 604/2013 съставлява ли нарушение на правото на ЕС или този регламент е приложим единствено за процедурите между държавите-членки по прехвърляне на кандидати за закрила? Възможно е да се даде тълкуване, че следва по всяка молба за международна закрила да бъде взето решение в съответствие с чл.3, параграф 1, второто изречение от регламента, в което решение да се посочи точното основание, въз основа на което съответната държава-членка поема отговорността за разглеждането ѝ, освен когато не се прилага клаузата за дерогация на последната разпоредба по чл.17, параграф 1 от същия регламент.

39. В последната разпоредба изрично е посочено, че чрез дерогация на чл.3, параграф 1 всяка държава-членка може „да вземе решение да разгледа молбата за международна закрила.“ След като при дерогация на чл.3, параграф 1 от Регламента се изисква изрично решение, възможно е да се даде тълкуване, че и в общия случай - когато са приложими критериите на регламента, също следва да бъде издадено решение. В противен случай ще липсва решение по въпроса дали дадена молба за закрила попада в приложното поле на регламента.

40. Задължението за произнасяне по този въпрос е произтича от съображение 54 от Директива 2013/32, тъй като тази директива се прилага за кандидати, за които се прилага Регламент 604/2013, „в допълнение и без да се засягат разпоредбите на посочения регламент“. Също на основание чл.1 от регламента в приложното му поле попада всяка молба за международна закрила, подадена в една от държавите членки. Това обхваща и случая, когато отговорността не се поема от друга държава-членка, различна от тази, в която е подадена молбата. В чл.3, параграф 2, алинея втора от Регламента предвижда случая, когато прехвърлянето на лицето към друга държава-членка не следва да бъде извършено по правни съображения, а чл. 20 от Регламента определя започването на процедурата общо, без да конкретизира конкретни възможни хипотези.

41. С процесното решение е разгледана молбата за международна закрила на Б. Ф. по смисъла на чл.2, буква г) от Регламент 604/2013, като в съответствие с чл.10, параграф 2 от Директива 2013/32 решаващият орган първо е определил дали жалбоподателят отговаря на условията за статут на бежанец и след това - на условията за хуманитарен статут (субсидиарна закрила). В този случай за правомощията на настоящия съд се прилага чл.46, параграф 3 от Директива 2013/32. По националното право настоящият съд следва да прецени спазена ли е процедурата по издаването на решението както и дали е изпълнено спрямо жалбоподателя изискването, предвидено в съображение 54 от същата директива. Поради това се поставя въпроса, чл.46, параграф 3 от Директива 2013/32 задължава ли настоящият съд като първоинстанционен съд, когато е сезиран с обжалване на решение за отказ да се предостави статут по Директива 2011/95, преценката му обхваща ли и изпълнението на изискванията по съображение 54 от същата директива, когато не е проведено производство и не е взето решение по чл.3, параграф 1 от Регламент 604/2013. Възможно е да се даде тълкуване, че по жалба срещу решение по чл.10, параграф 2 от Директива 2013/32, правомощията на съда по чл.46, параграф 3 от същата директива се ограничават до процесуални въпроси, свързани само с приложението на същата директива.

42. Ако се даде тълкуване, че без да е издадено решение за поемане на отговорност по съответните критерии по Регламент 604/2013, не е допуснато съществено нарушение, след като молбата е разгледана по реда на Директива 2011/95, настоящият съд не следва да обсъжда изпълнени ли са изискванията на съображение 54 от Директива 2013/32 във връзка с правомощието му по чл.46, параграф 3 от същата директива. Когато е взето решение по чл.3, параграф 1 от същия регламент, влязло в сила, въпросът дали кандидатът попада в приложното поле на регламента е разрешен по начин, задължителен за съда. Такъв не е казуса по делото и въпросът дали за жалбоподателя се прилага регламента не е разрешен, а видно от изложеното, не е възможно да се изведе еднозначно тълкуване на съответните норми.

Б) Материално правни въпроси

1. За понятието религия по смисъла на правото на ЕС

43. Правният спор по делото е свързан с признаването на жалбоподателя за бежанец, съответно за лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила (хуманитарен статут по националното право) на основание, че е приел християнството и положението на такива лица в И.. Съгласно чл.10, параграф 1, буква б) от Директива 2011/95/ЕС, при оценяването на мотивите за преследване следва да бъдат взети конкретните елементи, включени в „понятието религия“. Тази норма представлява определение на понятието вероизповедание, като включва всички негови елементи – публични, частни и индивидуални, съгласно приетото по т.63 в решение по съединени дела Y (C-71/11) и Z (C-99/11), Е.:EU:C:2012:518 от Съда на ЕС. За понятието религия националният закон препраща към чл.10 от Директивата (параграф 1, т.5 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ).

44. Понятието религия по директивата включва елементи с вътрешен аспект – убежденията, но и елементи, свързани с външното изявяване на тези убеждения. Това са различните действия, като участие в религиозни актове, частно и публично изразяване на убежденията, различни форми на обществено поведение, основани на тези убеждения. Също външното изявяване на убежденията се извършва и чрез бездействие, като въздържание от участие в частни или публични богослужения. Не е ясно от текста на разпоредбата дали елементите, свързани с такива действия и бездействия следва едновременно да са дадени в казус като процесния. За да се приеме, че едно лице е променило религията си, следва ли същото да се въздържа от действия, свързани със старата му религия, и да извършва действия, свързани с новата религия. Отговор на този въпрос не може да се изведе пряко от текста на директивата.

45. От текста на разпоредбата може да се направи извод, че понятието религия е широко и не се свежда до традиционни религии и религиозни общности, които съществуват под формата на организирана структура където и да е. Жалбоподателят твърди, че е променил религията си от ислям на християнство, но счита себе си просто за „християнин“, не се идентифицира като принадлежащ към съществуваща религиозна общност. Жалбоподателят не е представил данни и декларации за обстоятелства, как и дали извършва и/или участва в богослужения, не е ясно дали убежденията му изискват религиозни актове от публичен характер или поведение. За да бъдат преценени като религия по смисъла на директивата дадени убеждения, достатъчни ли са само декларации на молителя за външни елементи като притежавана на религиозна литература (в случая Б.), на език, който разбира и твърденията за приемане на съответната религия и контакти с други християни на „митинги“.

47. Отговор на посочените въпроси е необходим на съда за да се формира извод дали е осъществено или съществува риск за в бъдеще по отношение на жалбоподателя от преследване на основание религия. Целта на Директива 2011/95 е да установи общи критерии за признаване на статут на бежанец на лицата, подали молба за убежище по смисъла на чл.1 от Ж. конвенция и за субсидиарна закрила (съображения 24, 34 и чл.1 от директивата). С оглед осигуряването на единство при правоприлагането, тълкуването на понятието религия по смисъла на директивата, следва да бъде направено от Съда на ЕС според настоящия състав на съда.

48. Повдигнатите въпроси са важни и доколкото само чрез елементите от публичен характер, свързани с християнската религия, субектът на преследване – в случая държавната власт в И., е възможно да узнае и да причисли жалбоподателя по делото към тази религия. Публичните елементи следователно са от значение за преценката дали е приложим чл.10, параграф 2 от Директива 2011/95, идентичен с чл.8, ал.2 ЗУБ, но дали са за тази преценка, както и за обратното 9 когато не се установяват такива елементи възможно ли е субектът на преследване да узнае, съответно да се приеме, че съществува риск да преследва дадено лице в бъдеще заради религията му.

Б.2.Относно допустимите ограничения на правото на свобода на религията по правото на ЕС

49. Според жалбоподателя ако се завърне в И., ще бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание, обосновано със „закона за апостасията“ и противоречието му с чл.18 от Всеобщата декларация за правата на човека и гражданина. Видно е също от обсъденото по фактите, че понятието „закон за апостасията“ не е свързано с действащ текст от законодателството на И., но съществува предвидено в закона основание, свързано с промяна на религиозната принадлежност на гражданите на И. - за нарушаване на забраните за прозелитизъм, за враждебност срещу Б. и за обида на пророците, в Наказателния кодекс е предвидено смъртно наказание. Конституцията провъзгласява И. за ислямска република, също съгласно Конституцията, всички закони и разпоредби трябва да се основават на „ислямските критерии“ и на официалното тълкуване на шериата. Като се има предвид системата на държавно устройство на И., то посочените забрани в Наказателния кодекс са свързани с установения обществен ред в тази страна, пряко свързан с конкретна религия.

50. Правото по чл.10 от Х. за основните права на ЕС, вр. чл.52,ал.3 от Х., има същия смисъл и обхват както правото по чл.9 от Европейката конвенция за защита на правата на човека (ЕКПЧ), съответно са допустими ограниченията на правото, предвидени по ал. 2 от последната разпоредба. Според Съда по правата на човека са допустими ограничения върху изповядването на религиозно вярване на много различни основания. Що се касае до прозелитизма, по делото К. срещу Г. (параграф 48) е прието, че гръцкият антипрозелитски закон преследва легитимна цел – защита на правата и свободите на другите, но не е необходим в едно демократично общество, тъй като инкриминира прозелитски действия. По българското право се забранява упражняването на правото на вероизповедание (религия по смисъла на правото на ЕС и на ЕКПЧ) по начин, който нарушава правата и свободите на другите – чл. 7, ал.1 от Закона за вероизповеданията. Тази разпоредба също предвижда, че свободата на вероизповедание не може да бъде насочена срещу националната сигурност, обществения ред, народното здраве и морала. Също в Наказателния кодекс на Република Б. са инкриминирани редица деяния, в чийто фактически състав е включено понятието религия, в това число когато религията се използва за пропаганда против държавната власт и когато със сила или заплашване се пречи на гражданите свободно да изповядват своята вяра или да извършват религиозните си обреди и служби, с които не се нарушават законите в страната, общественият ред и добрите нрави.

52. Съобразно изложеното, забраната за прозелитизъм и забраната религията да се използва против установената държавната власт, не изглеждат несъответни на чл.9, ал.2 ЕКПЧ, тъй като се основават на съображения за обществен ред и защита на правата и свободите на другите, които ограничения са предвидени и в чл.52, ал.1 от Х., и следователно са допустими от гледна точка на правото на ЕС. Зачитането на основните права и съблюдаването на принципите по Х. произтича от съображение 16 от Директива 2011/95.

53. Съществено за казуса по делото е да се прецени дали забраната за прозелитизъм и забраната за действия, противни на религията, на която се основават законите и разпоредбите в страната по произход на молителя, следва да се считат за допустими ограничения, установени в защита на правата и свободите на другите и за защита на обществения ред в тази страна, но нарушението на забраните се наказва със смърт, то дали самото съществуване на посочените забрани и наказването им по този начин съставлява действие на преследване по смисъла на чл.9, параграфи 1 и 2 от Директива 2011/95.

54. Понятието религия по смисъла на правото на ЕС би следвало да изключва деяния, обявени за престъпления от вътрешното законодателство на държавите членки, по аналогия от приетото по т.66 и 67 от решение от 02 декември 2014г. по съединени дела X, Y и Z (C-199/12 до C-201/12), Е.:EU:C:2013:720. В казуса по делото обаче се касае за различно основно право, и аналогия да не е приложима, на което е необходимо да се даде отговор чрез тълкуване на правото на ЕС.

В)Процесуални въпроси, свързани с доказването

55.Тъй като жалбоподателят не се идентифицира с известна до сега религиозна организация, не е ясно по какъв начин би следвало да упражнява правото си на свобода на религията. На второ място, самият жалбоподател изрично е заявил, че властите не са имали никакви доказателства, че е приел християнството във връзка с арестуването му през 2009г., едновременно е предположил, че впоследствие са узнали, но нямали каквито и да са данни за това. Следователно, елементът "изразяване на религиозни убеждения" не е изяснен. В съответствие с чл.32, параграф 2 от Директива 2013/32 във връзка с чл.31, парграф 8, буква д) от същата директива, в чл. 13, ал.1, точки 3 и 4 ЗУБ са предвидени основания за отхвърляне на молбата за международна закрила като явно неоснователна. Изисква се да не са налице условията за признаването на лицето за бежанец и за предоставяне на субсидиарна закрила, но освен това "твърдените факти не съдържат подробно описание на обстоятелствата или лични подробности за изясняване на случая" и "молбата е явно неправдоподобна, тъй като твърдените от него факти са непоследователни, противоречиви или напълно невероятни".

56.Установяването служебно на относимите факти и оказването на съдействие на молителя са задължения на органите, компетентни да разгледат молба за международна закрила, съгласно чл.6, ал.1 ЗУБ. Тези задължения съществуват паралелно със задължението на молителя да представи всичките си доказателства и съдействия за установяване на истината по случая. Неизясняването на относими обстоятелства, вследствие на които молбата за международна закрила е възможно да бъде счетена за явно неоснователна, не следва да бъде резултат от процесуално бездействие на административния орган. Част от процесуалните правила при оспорване на решение за отказ да се предостави международна закрила, е задължението на съда по чл.171, ал.4 АПК да укаже на страните, че за конкретни относими към правния спор обстоятелства, не сочат и не представят доказателства. Посочените задължения на съда и на административния орган по националното право е възможно да бъдат дерогирани само на основание, изведено по правото на ЕС.

57.В случая задължението за служебно събиране на доказателства на административния орган, както и указанията на съда, следва да са свързани само с обстоятелства, които да позволят да се установят елементите, включени в понятието религия по смисъла на чл.10, параграф1, буква б) от Директива 2011/95. Спазването на тези задължения е под въпрос, тъй като свободата на религията, макар и да е отделно право, също е свързана с правото на личен живот по чл.7 от Х. за основните права. Според Съда по правата на човека, заедно с името, пола, религията и сексуалната ориентация, етническата идентичност представлява съществен аспект от личния живот и идентичността (*С. срещу М.*). Съдът на ЕС изключи доказването в определени аспекти, свързани с правото на личен живот във връзка с молба за международна закрила- решение от 7 ноември 2013г., по съединени дела А, В и С (С-148/13 до С-150/13), Е.:EU:C:2014:2406, както и решение от 02 декември 2014г. по съединени дела Х, Y и Z (С-199/12 до С-201/12), Е.:EU:C:2013:720.

58.Чл.10 от Х. защитава свободата да се изповядва религия или убеждения публично или в частен кръг, индивидуално или колективно чрез богослужение, преподаване, практикуване и спазване на ритуали. За да се отнесе към изповядването на религия или убеждение, се изисква наличието на достатъчно близка и пряка връзка между действието, бездействието и убежденията. Различията в съдържанието и допустимите ограничения на двете права разколебават настоящия съд да приложи по аналогия в казуса по делото приетото за доказването на елементите, изискващи потвърждение, относими към правото на личен живот в контекста на цитираната съдебната практика на Необходимо е да се даде тълкуване дали са допустими проверки чрез въпроси за това как лицето изразява убежденията или за поведението му, свързано с религията, на които основава молбата си за международна закрила, в контекста на т.63 и абзац втори от диспозитива на решението по дело А, В и С. Също в казуса по делото наличието на наказателно законодателство в страната по произход на жалбоподателя не е пряко насочено срещу християните, макар, но спрямо такива лица е приложено без съмнение. Ако в тази връзка приетото по т.56- 60 от решението по делата Х, Y и Z, е приложимо като принцип и в казуса по делото, то възможно също да не е необходимо доказването на всички елементи, включени в понятието религия.

59.Отговор на въпросите, които казусът по делото поставя, не може да бъде изведен от решението по съединени дела Y (C-71/11) и Z (C-99/11), E.:EU:C:2012:518 от Съда на ЕС, цитирано по-горе, тъй като за молителите по това дело са представили достатъчно данни за начина, по който упражняват религията си и въз основа на това са направени съответните изводи.

Предвид на всичко изложено, е необходимо по повдигнатите въпроси да се даде тълкуване от Съда на ЕС на относимите разпоредби, както и с оглед еднаквото прилагане на правото на ЕС в контекста на целите на двете директиви – да установяват общи стандарти за държавите членки.

С оглед на изложеното, на основание чл. 631 от Гражданския процесуален кодекс във връзка с чл.144 от Административнопроцесуален кодекс, Административен съд София –град, Първо отделение, 12 състав,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТПРАВЯ ПРЕЮДИЦИАЛНО ЗАПИТВАНЕ до съда на Европейския съюз на основание чл.19, параграф 3, буква б) от договора за Европейския съюз, във вр. с чл. 267 от Договора за функционирането на Европейския съюз, и по реда на чл.93 и следващите от Процедурния правилник на същия съд, със следните въпроси:

1.Следва ли чл.3, параграф 1 от *Регламент (ЕС) № 604/2013*, тълкуван във връзка със съображение 12 и чл.17 от същия регламент, че допускат държава членка да постанови решение, което представлява разглеждане на молба за международна закрила по смисъла на чл. 2, буква г) от същия регламент, подадена до тази държава-членка, без да е постановено изрично решение за компетентността на същата държава членка на основание критериите по регламента и няма данни за приложението на дерогациите, предвидени в чл.17 от същия регламент в този случай?

2. Следва ли от чл. 3, параграф 1, второ изречение от Регламент 204/2013, тълкуван във връзка със съображение 54 от Директива 2013/32, че при условията на главното производство, по молба за международна закрила по смисъла на чл.2, буква б) от същия регламент, когато не се прилага дерогация съгласно чл.17, параграф 1 от същия регламент, се изисква да бъде взето решение, с което държава-членка поема отговорността за разглеждането на молбата по критериите на регламента, и което решение се основава на извода, че по отношение на подалото молбата лице се прилагат нормите на регламента?

3. Следва ли член 46, параграф 3 от *Директива 2013/32/ЕС*, да се тълкува в смисъл, че в производство по съдебно обжалване на решение за отказ да се предостави международна закрила, съдът следва да извърши преценката по съображение 54 от същата директива за това дали по отношение на молителя се прилагат нормите на *Регламент (ЕС) № 604/2013*, когато не е взето изрично решение от държавата членка за компетентността ѝ да разгледа молбата за международна закрила по критериите на регламента? Следва ли на основание съображение 54 от Директива 2013/32 да се приеме, че когато няма данни за приложението на чл.17 от Регламент 604/2013г. и молбата за международна закрила е разгледана на основание Директива 211/95 от държавата членка, до която е подадена, то правното положение на лицето попада в приложното поле на регламента дори и да няма изрично решение за компетентността на държавата –членка по критериите на регламента?

4. Следва ли от чл.10, параграф 1, буква б) от *Директива 2011/95/ЕС*, че са налице мотиви за преследване на основание "религия" при условията на главното производство, когато молителят не е представил декларации и документи за всички елементи, включени в определението на понятието религия по същата разпоредба, от съществено значение за принадлежността лицето към конкретната религия?

5. Следва ли от чл.10, параграф 2 от *Директива 2011/95/ЕС*, че съществуват мотиви на преследване, основани на религия по смисъла на чл.10, параграф 1, буква б) от същата директива, когато при условията на главното производство, молителят претендира, че е преследван на основание религиозната си принадлежност, но не е представил декларации и доказателства за обстоятелства, характерни за принадлежността на едно лице към конкретна религия, които биха съставлявали основание субектът на преследването да приеме, че лицето принадлежи към тази религия, в това число свързани с извършване или въздържание от извършване на религиозни актове, с изразяване на религиозни убеждения, за форми на лично и обществено поведение, основани на религиозни вярвания или наложени от тези вярвания?

5. Следва ли от чл.9, параграфи 1 и 2 от *Директива 2011/95/ЕС*, тълкувани във връзка с членове 18 и 10 от Х. за основните права на ЕС и понятието религия по смисъла на чл.10, параграф 1, буква б) от същата директива, че при условията на главното производство:

а) Понятието религия по смисъла на правото на ЕС изключва деяния, обявени за престъпления от вътрешното законодателство на държавите членки? Такива деяния, обявени в страната на произход на молителя за наказуеми, могат ли да съставляват действия на преследване?

б)В контекста на забраната за прозелитизъм и забраната за действия, противни на религията, на която се основават законите и разпоредбите в страната по произход на молителя, следва ли да се считат за допустими ограничения, установени в защита на правата и свободите на другите и за защита на обществения ред в тази страна? При условие, че нарушението на посочените забрани се наказва със смърт, то самото им съществуване съставлява ли действие на преследване по смисъла на цитираните разпоредби на директивата, в това число когато законодателството не е насочено изрично към конкретна религия?

6. Следва ли от чл.4, параграф 2 от *Директива 2011/95/ЕС, тълкуван във връзка с* параграф 5, буква б) от същата разпоредба, с чл.10 от X. за основните права на ЕС и чл.46, параграф 3 от *Директива 2013/32/ЕС*, че при условията на главното производство, оценяването на фактите и обстоятелствата следва да се извърши само въз основа на декларациите и документите, представени от молителя, но се допуска да бъде изискано потвърждение на тези липсващи елементи, включени в понятието религия по смисъла на чл.10, параграф 1, буква б) от същата директива, когато:

- без такива данни молбата за международна закрила следва да бъде преценена като неоснователна по смисъла на чл.32 вр. чл. 31, ал.8, буква д) от *Директива 2013/32/ЕС*, и

-по националното право е предвидено задължение компетентният орган да установи всички относими факти към разглеждането на молбата за международна закрила, а при обжалването на решението за отказ - задължение за съда да даде указания, че лицето не сочи и не представя доказателства?

СПИРА производството по адм. д.6730 / 2016г. по описа на Административен съд София – град, Първо административно отделение, 12 състав.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО НЕ ПОДЛЕЖИ НА ОБЖАЛВАНЕ.

Съдия: